

به نقل از: پیام فدایی، ارگان چریکهای فدایی خلق ایران شماره ۲۹۰، مهر ۱۴۰۲

به یاد عاشق ترین زندگان دهه ۶۰!

توضیح پیام فدایی: آنچه در زیر می آید متن صحبت های رفیق لیلا در جلسه کلاب هاوس مورخ ۱۷ سپتامبر ۲۰۲۳ می باشد که از طرف چریکهای فدایی خلق ایران در اتاق بذرهاي ماندگار با عنوان "به یاد عاشق ترین زندگان دهه ۶۰" برگزار شد.

پس از اینکه خمینی در جنگ با عراق در سال ۱۳۶۷ قبول شکست کرد و جام زهر را سرکشید، کشتار زندانیان سیاسی در دهه ۶۰ و بخصوص اوج آن قتل عام زندانیان سیاسی در سال ۶۷ یکی از موضوعات مطرح در کارنامه ۴۴ ساله جمهوری فاسد و جنایتکار اسلامی است که هنوز زوایا و ابعاد آن بر مردم ما کاملا روشن نشده است. مردم ما در روزها و ماه های دهه ۶۰ شاهد رویدادهای خونین و جنایات دردناکی بودند که چون زخمیست همچنان خون چکان. این دهه را باید دهه خونبار نامید مانند دهه پنجاه که، سال خون بود برای مبارزین جان برکف فدایی. آنچه که در این دهه بر زندانیان گذشت بی شباهت با شرایطی نیست که بر زندانیان سیاسی دهه پنجاه گذشت، با این تفاوت که در دهه ۶۰ زندانیان سیاسی بعد از طی مراحل اولیه بازجویی و محاکمه و محکومیت، به طور مدام در بندها تحت آزار و اذیت گردانندگان زندان و پدیده توأبیین که خود نیروی سرکوبگر و همکار و شکنجه گر بی حیره و موجب رژیم درون بندها بودند قرار داشتند.

البته که تاکید بر شکنجه ها در این دهه نباید باعث فراموشی شکنجه های قرون وسطی در زندان های دهه پنجاه شود و بر وجدان های بیدار و انسان های آزاده است که شرایط اسفبار زندان را در هر دو رژیم ضد خلقی افشاء نمایند.

در این فرصت کوتاه من می خواهم به طور مختصر به این مسئله که چه شرایط و زمینه ای باعث به وجود آمدن این وضعیت شد اشاره کنم.

واقعیت این است که در هر دو دهه ۵۰ و ۶۰، آنچه که رژیم سرسپرده و مزدور محمدرضا پهلوی و فرزند خلفش رژیم جمهوری اسلامی ماحصل گوادلوپ را بر آن داشت که اینچنین جنایت های هولناکی را در ایران قبل و بعد از قیام ۵۷ مرتکب شوند و این دو رژیم ضد خلقی این فجایع را در حق جوانان مبارز و انقلابی و آزادیخواه روا بدارند، جنایاتی که از طرف اربابان امپریالیستشان نادیده گرفته شود، یعنی در حقیقت امر با چراغ سبز آنها انجام گیرد در ارتباط مستقیمی قرار دارد با فراهم شدن بستر مناسب برای استثمار کارگران و زحمتکشان و غارت منابع و ثروت های ایران توسط سرمایه داران غارتگر داخلی و خارجی. امری که جوانان مبارز ایران برای دفاع از دست آوردهای انقلاب به غارت رفته در فردای ۲۲ بهمن ۵۷ کمر همت بدان بسته و نمی خواستند بگذارند بساطی را که ۴۴ سال شاهد آن هستیم دوباره برقرار شود.

سیستم سرمایه داری وابسته در ایران برای تامین منافع امپریالیست ها و سرمایه داران وابسته داخلی بر سر کار آورده شده بود و دارای ماهیت یکسان با رژیم گذشته بود یعنی در حقیقت ادامه همان سیستم غارتگرانه سرمایه داری بود. اینکه این رژیم در مقایسه با رژیم سلطنتی بساط دار و شکنجه اش گسترده تر بود اگر عامیانه بگویم در این زمینه روی رژیم گذشته را سفید کرده است هم ارتباط مستقیم به شدت و حدت مبارزه گسترده طبقاتی در کل جامعه داشته و دارد. یعنی اگر رژیم گذشته هم با این حجم گسترده و عظیم مبارزاتی روبرو می شد، دست کمی از این رژیم در کشتار انقلابیون نمی داشت.

من با افرادی که در زندان های رژیم گذشته بوده اند ارتباط نزدیک داشته و همچنین سیاهچال های رژیم جمهوری اسلامی را هم خودم شاهد بوده ام و ارزیابی من از شکنجه گاه های هر دو رژیم یکسان است. این را برای سلطنت طلبانی می گویم که با تکیه بر جنایات جمهوری اسلامی می خواهند جنایات رژیم شاه را لاپوشانی کنند.

ما در سال های دهه ۶۰ شاهد شکست ناپذیری و ایستادگی زندانیان سیاسی هستیم که بر باورها و اعتقادات خود قهرمانانه ایستادند و روزهای زندان را با مرگ و زندگی با هم گذراندند.

چه زیبا زیستند و زیباتر با مرگ خود سرود زندگی را سر دادند. تنها مبارزه و مقاومت این عزیزان بود که نوری شد در دل تاریکی های آن روزهای پر زخون که آن جان های شیفته در مقابل رژیم وابسته و دست نشانده امپریالیسم جمهوری اسلامی ایستادند.

برای توصیف آن مقاومت ها، آن قهرمانی ها، آن از خودگذشتگی ها براستی که باید کلمات جدیدی خلق شود.

امروز یاد آن جان های شیفته را گرامی می داریم که یاد و خاطره شان در فضای مبارزاتی و امروز جامعه ما و توده های ستمدیده ما موجب افتخار است. یاد غرورانگیزشان گرامی باد!
"لیلا"